

Er was geen plek voor de fiets op school

De heer Schuileman, hoofd van de Dr. Bosschool, vond het beter voor mij als ik niet naar de hbs ging, maar naar de mulo. Volgens hem was ik waarschijnlijk te gemakzuchtig en als het goed ging, kon ik daarna nog altijd de hbs in twee jaar erbij doen. Dus samen met Wim Anneeze naar de Willem de Zwijgerschool.

Ik kreeg voor het eerst een Ryam-agenda en een Montblanc vulpen. Je voelde daardoor echt dat je een niveau hoger was gekomen. Uiteraard was het vele huiswerk even wennen, maar voor de rest ging het tamelijk soepel. Ik had een tweedehands fiets gekregen om naar school te gaan. Na het eerste schooljaar, kregen mijn ouders te horen, dat ik mijn fiets niet meer op de school mocht stallen, in verband met ruimtegebruik in de fietsenstalling. Men had daarom een cirkel rond de school getrokken, die precies over het einde van onze straat liep. Alleen leerlingen die buiten die cirkel woonden, mochten nog hun fiets in de schoolstalling plaatsen, dus Wim en ik moesten of lopen, of onze fiets ergens anders stallen.

Nu was er een slimme zakenman, die enige ruimte ter beschikking had in de Boothstraat, vrijwel gelijk om de hoek van de Willem de Zwijgerschool. Daar kon je dan een knipkaart kopen voor een maand stalling. Mijn ouders hebben deze financiële tegenvaller

toch betaald. Die fiets heb ik nog eens knalgroen geschilderd (in die tijd zeer opmerkelijk), zodat ik van grote afstand mijn rijwiel kon herkennen. Mijn klasseleraar was de heer Stolk. Andere leraren, die ik mij min of meer kan herinneren waren: Overbeeke, Van der Weel, Snel, Vis en Van Barneveld. De heer Frederiks overleed plotseling in 1954/1955, hetgeen behoorlijk wat indruk maakte.

Softbal

Als het mooi weer was, werd de gymnastiekles verplaatst naar het Janskerkhof, waar wij meestal softbal gingen spelen. Heerlijk. Tevens heb ik op die school nieuwe vrienden opgedaan. Rob Klugt was daarvan de belangrijkste. Met Rob fietste ik regelmatig op een vrije middag naar Soesterberg om naar vliegtuigen te kijken. Het was toen ook een rage vliegtuigen als silhouet te herkennen. Uiteraard was het verzamelen van vliegtuigplaatjes ook een 'must', waardoor ik een aantal vliegtuigfabrieken heb aangeschreven of zij mij wat foldermateriaal wilden

toesturen. Ik heb van twee fabrieken respons gehad, uit Engeland van De Havilland en uit Zweden van Saab. Van de anderen geen respons, ook niet van ons eigen Fokker.

Spannende tijd

In de vierde klas kwam er een nieuwe jongen in de klas: Joop Don. Het klikte enorm tussen ons. Aangezien wij beiden belangstelling voor techniek hadden, besloten wij na ons eindexamen naar de hts-elektrotechniek te gaan. Het eindexamen van de mulo-B in 1957 was uiteraard een spannende tijd. Wij hadden toen veel vakken waarin examen gedaan moest worden, zoals Nederlands, Frans, Duits, Engels, geschiedenis, algebra, meetkunde, aardrijkskunde, fysica, scheikunde en ... schrijven en tekenen. Tot en met de derde klas kwamen er ook nog boekhouden, handelsrekenen en biologie als lessen bij.

Nieuwe fiets

De examens waren schriftelijk en mondeling. Het schriftelijk examen werd

1953 klas 1d van de Willem de Zwijger mulo, ik zit rechtsonder, derde van rechtsonder, Rob Klugt en schuin links boven mij Wim Anneeze. Rechtsboven: directeur Frederiks

afgenomen op een school in Zuilen, het mondeling in Tivoli op Lepelenburg, waar wij aan het eind van de middag de uitslag te horen kregen. Ik was geslaagd! Mijn moeder stond mij daar op te wachten en trots fietsten wij samen naar huis. Toen ik thuis kwam, stond er een nieuwe fiets met drievoudige versnelling van Sturmey Archer als cadeau in de voorkamer opgesteld. Blijkbaar waren mijn ouders er vanuit gegaan dat ik wel zou slagen! De fiets was gekocht bij fietsenmaker Kees Trapman in de Jacob v.d. Borchstraat.

Lange tochten

Ik maakte op mijn nieuwe fiets lange

tochten. Heerlijk die versnellingen! In die periode fietste ik wel eens op een middag naar Amsterdam, waar mijn oom en tante woonden. Daar kreeg ik een keer een glas koude melk uit de koelkast, die zij pas hadden - voor mij een nieuwe ervaring, want dat hadden wij thuis niet - en daarna weer als een speer langs het Amsterdam-Rijnkanaal naar huis. Zonder tegenwind kon dat in ongeveer een uur!

Henk Hagenbeuk
hhagenbeuk@hotmail.com

GELUKSVOGELS

‘Opa Snor, je hebt kapot haar’

De bijnaam Opa Snor laat zich raden en Oma Kip kwam van onze krielkippen, die vrij in de tuin rondliepen; het toeval wil dat mijn vader vroeger ook De Kip werd genoemd. In 1988 ging het woon/werkverkeer (Utrecht/R'dam vv) mij opbreken. We besloten daarom samen, mijn vrouw had een kapsalon in Utrecht, een compromis te sluiten en halverwege Rotterdam een nieuw optrekje te kopen.

Na lang zoeken, inclusief de verkoop van ons huis op het Geertebolwerk, kwamen we terecht op een dijkboerderij in Werkendam met 1100 m2 grond en een tuin met bos, een uit de hand gegroeide groep coniferen en vele fruitbomen, waaronder een Bramley Seedling appelboom, die al snel tot klimboom werd getorpedeerd. In 1990 trouwde onze jongste dochter met Martin. Ze was/is gek op kinderen en als het haar gegeven was, moesten er kinderen komen. In 1992 werd Bas geboren, na een zware zwangerschapsperiode; veel te vroeg, met het gewicht van een pak suiker en ook nog met de keizersnede op de wereld gebracht. In die moeilijke periode ging mijn vrouw, op weg naar Werkendam, eerst langs het ziekenhuis en dat wekenlang. In opeenvolgende jaren kwamen Max en Lara bij er nog bij, eveneens met de keizersnede. Zodra ze konden lopen en babbelen begon voor ons de mooie logeerperiode. Naar iedere logeerpartij werd uitgekeken door de kleinkin-

deren en ook door ons, maar als het voorbij was, waren we toch blij dat de rust weergekeerd was.

Verstoppertje

Iedere keer wisten de kinderen weer iets nieuws te verzinnen. Ik herinner mij een verstoppertjesspel in de boerderij. De deel, verbouwd tot living, had legio mogelijkheden. Niet zo verwonderlijk, de boerderij had totaal 1500 m3 inhoud. Je kon via de zijwanden van ruimte tot ruimte kruipen, dus wij vonden ze nooit. Op een gegeven ogenblik stonden er drie rode plastic stoeltjes achter elkaar waar ze op gingen zitten en riepen: "Opa Snor, je moet fluiten, want de trein van Werkendam naar Utrecht moet vertrekken en dan hebben jullie toch een trein." Na het eten wreef Max over mijn kale kruintje en zei: "Opa, je hebt kapot haar." Groot feest was het altijd als ze na het eten het bubbelbad in konden, maar ze hadden niet op oma gerekend die met haar achterkleinkinderen ook wel in het bad wilde. Gevolg: het bad

liep over en de badkamer stond blank, grote hilariteit en werk aan de winkel voor oma Kip.

Vissen

Als enthousiaste visser wil je de kleinzonen ook wel eens vissen leren. Bas had geen zin, maar Max, de avontuurlijkste, had wel trek. Ik leerde hem alles over het wel en wee van vissen. Natuurlijk wilde hij de wijze lessen uitproberen in de sloot achter onze tuin, maar dat liep verkeerd af. Hij stond heerlijk tot aan zijn borst in de moddersloot. Wij lachten, maar dat viel niet in goede aarde. Onze dijkboerderij leende zich voor gevaarlijke avonturen, zoals met de skelter de hol af en dan uiteraard in de bocht op zijn kop belanden in het bos, met sneeuw werd dat natuurlijk met de slee en dat liep meestal wel goed af. We hadden nog een bungalowtentje, dat natuurlijk in het bos opgezet moest worden, maar daar was gauw de gein vanaf. Toen kwamen er plannen om een boomhut in de klimboom te bouwen.

Met oma in bad

Opa Snor had genoeg planken liggen, maar dat heb ik op tijd kunnen verhinderen. Ze waren een dag lang boos op mij. Op Koninginnedagen werden onze vliering en garage overhoop gehaald voor verkoopspullen, die op de dijk tentoongesteld werden, maar na de tweede keer hielden er ze ermee op, want niets verkopen is niet leuk.

Vijver

In mijn jeugdjaren heb ik alle delen van Eric de Noorman gekocht, toen f. 0,75 per deel en ik begon met voorlezen, maar de interesse was al gauw weg: "Opa, wat een rare zinnen, we vinden er niks aan." Via Marktplaats heb ik ze toen voor veel geld verkocht. We hadden ook nog een kleinzoon

van onze oudste dochter Karin, maar Maron was toen te klein voor de logeerpartijen en de oudjes vonden vier kleinkinderen ook wel een beetje teveel van het goede.

Op een goede dag was ik de vijver aan het reorganiseren, met Max als controleur op een trapje zittende. Ik was na afloop moe van het werk, dus de benen op de keukentafel en ook Max natuurlijk, want bij opa Snor en oma Kip mocht alles.

Peter van
Santen
paavs@
planet.nl

